

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο ήλιος δεν είχε ακόμη υψωθεί όταν η οκτάχρονη Ρόζι Κιλίν τράβηξε την πόρτα της οικογενειακής αγροικίας πίσω της και έμεινε να τρέμει μέσα στην πρωινή δροσιά. Συνήθως απολάμβανε να βγαίνει έξω μόνη νωρίς το πρωί, αλλά εκείνο το πρωινό ήταν διαφορετικό. Ανήσυχη, αναζήτησε τριγύρω τον φίλο της – ένα ασπρόμαυρο κουτάβι κόλεϊ με διπλωμένο το ένα αφτί. Μονάχα όταν ήρθε ποδοβολώντας δίπλα της και μύρισε το χέρι της εκείνη άρχισε να περπατά.

Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, ξεκίνησε ξυπόλυτη πάνω στα σκιερά λιβάδια, με τα δετά μποτάκια της χωμένα σφιχτά κάτω από το μπράτσο της. Αγελάδες κρυφοκοιτούσαν πάνω από χαμηλά πέτρινα τοιχάκια, παρατηρώντας τη με φανερή περιέργεια. Κλώσες κακάριζαν καθώς στρογγυλοκάθονταν πάνω στα αβγά τους, ενώ ένας θυμωμένος κόκορας, που είχε κιόλας ολοκληρώσει το πρωινό του κάλεσμα, την ακολούθησε για λίγο τοιμπώντας τη στα πόδια.

Επιβράδυνε το βήμα της καθώς πλησίασε στον στενό, αυλακωμένο δρόμο που χώριζε το αγρόκτημα των Κιλίν από το κτήμα των Ένις. Η γενναιότητα που ένιωσε όταν περηφανεύτηκε στη μαμά της πως μπορούσε να κάνει τη διαδρομή μόνη της είχε εξαφανιστεί. Τώρα πάλευε με την παρόρμηση να γυρίσει τρέχοντας πίσω στην ασφάλεια της αγροικίας και να γονατίσει πλάι στη μητέρα της τη στιγμή

που εκείνη έσπρωχνε ένα τηγάνι με ψωμί σόδας ψημένο σε φωτιά από τύρφη. Η παρόρμηση πέρασε κι εκείνη διέσχισε τον δρόμο ως την ψηλή, σφυρήλατη σιδερένια πύλη που προστάτευε το κτήμα. Απέμεινε να την κοιτάζει, σφίγγοντας τα μπουτάκια της ακόμα περισσότερο κάτω από το χέρι της και δαγκώνοντας το χείλος της. Ισιώνοντας τους ώμους της, την έσπρωξε δυνατά. Καθώς άνοιξε τρίζοντας γύρισε προς τον σκύλο της.

«Πήγαινε σπίτι τώρα, Ρόρι, σαν καλό παιδί».

Ο σκύλος την κοίταξε με μάτια παραπονεμένα και άρχισε να κλαιψουρίζει.

«Δεν μπορείς να έρθεις εκεί που πάω, Ρόρι. Δεν ανήκεις εκεί».

Η πύλη άνοιξε αποκαλύπτοντας μια σκοτεινή, στριφογυριστή, δεντρόφυτη λεωφόρο και έναν παράξενο και τρομακτικό κόσμο. Φαντάσματα από τις ιστορίες που είχε ακούσει όταν η οικογένειά της μαζευόταν γύρω από τη φωτιά την κοίταγαν μοχθηρά πίσω από ροζιασμένες οξιές – ακέφαλοι καβαλάρηδες, κυνηγόσκυλα που αλυχτούσαν, βασανισμένες ψυχές που σηκώνονταν από τους τάφους τους. Προχώρησε βιαστικά, χωρίς να κοιτάζει αριστερά ή δεξιά, με την καρδιά της να πάλλεται μες στο στήθος της.

Καθώς τη λεωφόρο διαδέχονταν ανοιχτά βοσκοτόπια, επιβράδυνε το βήμα της, αλλά ακόμα δεν τολμούσε να σηκώσει το κεφάλι της. Άκουγε το πλατσούρισμα των δαχτύλων της κάτω, στο λασπωμένο γρασίδι, τις μαζεμένες νότες των πουλιών που ετοιμάζονταν για την πρωινή τους χορωδία και τα αγνά κρωξίματα των υδρόβιων πουλιών από τη μακρινή λίμνη. Οι οικείοι ήχοι την ηρέμησαν λιγάκι και αποφάσισε να κοιτάζει ψηλά. Εκεί, μπροστά της, καθισμένο στην κορυφή ενός ήσυχου λόφου και περιστοιχισμένο από τρυφερό

πράσινο γρασίδι, δέσποζε το Μεγάλο Σπίτι, με τις ασβεστωμένες του πέτρες να βάφονται ρόδινες από το χλομό φως της αυγής.

Σταμάτησε. Παρ' όλες τις ιστορίες που είχε ακούσει από την οικογένειά της και τους γείτονές της για το Μεγάλο Σπίτι, δεν ήταν προετοιμασμένη για την τόση ομορφιά του. Υψωνόταν σε τρεις ορόφους πάνω από το υπόγειο, οι γραμμές του ήταν τετράγωνες και καθαρές, τα ψηλά του παράθυρα σε ίση απόσταση από κάθε πλευρά μιας ογκώδους, κύριας εισόδου από λευκή οξιά. Φαινόταν σαν να 'χει βγει από παραμύθι. Η Ρόζι άφησε τον φόβο της στην άκρη και βάλθηκε να ονειρεύεται ότι μέσα ζούσαν πριγκίπισσες που τραγουδούσαν φανταστικά τραγούδια και έπιναν τσάι σε ντελικάτα πορσελάνινα φλιτζάνια. Μικρά κύματα ευχαρίστησης τη διαπέρασαν καθώς στεκόταν χαμένη στη φαντασία της.

Τότε, μακρινές φωνές την ξάφνιασαν και θυμήθηκε τον λόγο που είχε έρθει. Διστακτικά, τράβηξε το βλέμμα της από το σπίτι, βγήκε από τις ονειροπολήσεις της και έσκυψε για να βάλει τα μποτάκια της, δένοντας προσεκτικά τα κορδόνια. Καθώς σηκώθηκε, μάζεψε τις μαύρες μπούκλες της πίσω από τα αφτιά της και ίσιωσε τη ριγωτή, βαμβακερή ποδιά της ελπίζοντας να μην παρατηρήσει κανείς τα σημεία που η μαμά της είχε προσεκτικά επιδιορθώσει. Πήρε μια βαθιά ανάσα και, φέρνοντας στον νου τις οδηγίες της μαμάς, έτρεξε στο μονοπάτι, κάτω από την αψιδωτή στοά που οδηγούσε στους στάβλους και την αυλή. Όσπου να χωθεί μέσα από την πόρτα της κουζίνας στο πίσω μέρος του σπιτιού, οι γλυκές της ονειροφαντασίες είχαν εξατμιστεί.

Η ζέστη της κουζίνας τής ήρθε σαν γροθιά, χτυπώντας την πωσώπλατα. Η φωτιά βρυχόταν σ' έναν τεράστιο μαύρο φούρνο, πάνω στον οποίο τρανάζονταν αχνιστά τσου-

κάλια. Η μαγείρισσα στεκόταν μπροστά από ένα ξύλινο τραπέζι στο κέντρο της κουζίνας, ουρλιάζοντας οδηγίες σε μια νεαρή υπηρέτρια. Ένα αγόρι φτυάριζε κάρβουνο στον φούρνο για να διατηρηθεί η φωτιά. Υπηρέτριες και υπηρέτες έτρεχαν μέσα κι έξω αρπάζοντας και κουβαλώντας κουβάδες και σφουγγαρίστρες, πιάτα και ασπρόρουχα. Οι κηπουροί έσερναν κοφίνια με λαχανικά, ενώ ένας θηροφύλακας πέταξε ένα τοιγκέλι μ' ένα νεκρό αγριοπούλι πάνω στο τραπέζι της κουζίνας. Το κορίτσι τούς κοίταζε συνεπαρμένο.

«Ποια είσαι *εσύ*;» φώναξε η μαγείρισσα.

Η Ρόζι κοίταξε με δέος τη γιγάντια γυναίκα με τα μαύρα μαλλιά και τα ροδοκοκκινισμένα μάγουλα που την κοιτούσε συνοφρυωμένη.

«Ρόζι Κιλίν, δεσποινίς».

«Α, θα 'σαι η αδερφή της Μπρίντι που θα 'ρχόταν να βοηθήσει. Πόσων χρονών είσαι;»

«Οκτώ από τον προηγούμενο μήνα, δεσποινίς».

«Αρκετά μεγάλη τότε. Λοιπόν, μη στέκεσαι εκεί σαν χάνος. Βάλε ένα χεράκι. Ξεκίνα να καθαρίζεις πατάτες».

Η Ρόζι ξεροκατάπιε.

«Μάλιστα, δεσποινίς».

Στις δέκα η ώρα ο μπάτλερ μπήκε στην κουζίνα και χτύπησε παλαμάκια.

«Όλοι πάνω, στα μπροστινά σκαλιά», φώναξε. «Η Μεγαλειότητά της Βασίλισσα Βικτόρια πρόκειται να φτάσει σε λίγο. Μπρος, γρήγορα τώρα. Γνωρίζετε τις θέσεις σας».

Οι υπηρέτριες ίσιωσαν τις στολές τους με τα κόκκινα χέρια τους και σουλούπωσαν τα ατίθασα μαλλιά τους κάτω από τις σκούφιες τους, ενώ οι υπηρέτες ξεσκόνισαν τα ρούχα τους και στάθηκαν ευθυτενείς. Ένας ένας παρέλασαν στις πίσω σκάλες που οδηγούσαν στο κυρίως σπίτι. Η Ρόζι

πήρε σειρά πίσω τους, αλλά η έντονη πίεση από το χέρι του μπάτλερ πάνω στον ώμο της τη σταμάτησε.

«Εσύ μένεις εδώ», είπε.

Η καρδιά της Ρόζι σφίχτηκε. Κοίταξε γύρω της. Δεν υπήρχαν παράθυρα στο δωμάτιο ούτε στη διπλανή αίθουσα των υπηρετών. Πώς θα έβλεπε τη βασίλισσα; Εξάλλου, αυτή η προοπτική ήταν ο λόγος για τον οποίο είχε έρθει να βοηθήσει στο Μεγάλο Σπίτι. Όταν η αδελφή της, η Μπρίντι, η οποία ήταν υπηρέτρια εκεί, είπε στην οικογένειά της για την επίσκεψη της βασίλισσας και την επιπλέον βοήθεια που θα χρειάζονταν, η Ρόζι χτύπησε παλαμάκια και άρχισε να χοροπηδά σαν τρελή.

«Μπορώ να πάω;» ικέτευσε. «Ω, σε παρακαλώ, Μπρίντι, δεν έχω ξαναδεί βασίλισσα ποτέ μου!»

Η Μπρίντι ήταν έτοιμη να πει όχι, αλλά η μαμά παρενέβη.

«Ω, άσ' τη να πάει», είπε. «Δεν βλέπεις πόσο ενθουσιασμένη είναι;»

Τελικά, μάλλον δεν θα έβλεπε τη βασίλισσα. Προσπαθώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της, κοιτούσε γύρω της. Οποσδήποτε κάπου εκεί πρέπει να υπήρχε ένα παράθυρο. Μαζεύοντας το κουράγιο της, βγήκε στις μύτες των ποδιών της έξω από την κουζίνα προχωρώντας σ' έναν μακρύ, σκοτεινό διάδρομο. Κοιτάζοντας πίσω από τον ώμο της για να βεβαιωθεί ότι δεν την ακολουθούσε κανείς, έσπρωξε μια πόρτα και βρέθηκε στο δωμάτιο του μπάτλερ. Ξεχνώντας τον φόβο της, έτρεξε στο παράθυρο του μικρού υπογείου και, πιέζοντας το πρόσωπό της πάνω του, κρυφοκοίταξε μέσα από τα σκονισμένα τζάμια.

Από την πλεονεκτική της θέση, αν τέντωνε τον λαιμό της αρκετά, μπορούσε να δει τους ανθρώπους που είχαν συγκε-

ντρωθεί στα μπροστινά σκαλοπάτια του σπιτιού. Έναν κομψά ντυμένο άντρα και μια γυναίκα που υπέθεσε πως ήταν ο λόρδος και η λαίδη Ένις, ο κύριος και η κυρία του Μεγάλου Σπιτιού, να στέκονται μαζί στα κάτω σκαλοπάτια. Συνωστισμένοι πίσω τους στέκονταν οι καλεσμένοι τους, πολύχρωμοι σαν παγόνια. Απλωμένοι μέχρι το κάτω μέρος των σκαλιών, από τη μια πλευρά των εργοδοτών τους βρίσκονταν οι υπηρέτες, παρατεταγμένοι αυστηρά με σειρά σπουδαιότητας – ο μπάτλερ στεκόταν στην πιο κοντινή απόσταση από τον κύριο και η λαντζέρισσα στην πιο μακρινή.

Ακούγοντας τον πάταγο από τις άμαξες που πλησίαζαν η Ρόζι στάθηκε στις μύτες των ποδιών της. Τα χαλίκια αναπήδησαν και πετάχτηκαν κάτω από τους τροχούς της πρώτης άμαξας, που την έσερναν τέσσερα γυαλιστερά μαύρα άλογα και την οδηγούσε ένας αμαξάς με ημίψηλο, καθώς αυτή σταμάτησε μπροστά από το σπίτι. Τα μάτια της τον ακολούθησαν καθώς κατέβαινε κάτω, άνοιγε την πόρτα και άπλωνε το χέρι του για να βοηθήσει τη γυναίκα που επέβαινε να κατέβει. Όστε *αυτή* λοιπόν ήταν η βασίλισσα Βικτόρια. Απογοητευμένη, η Ρόζι απομακρύνθηκε από το παράθυρο. Είχε φανταστεί πως η βασίλισσα θα ήταν μια όμορφη κυρία με έναν κόκκινο μανδύα και χρυσό στέμμα. Αντί γι' αυτό όμως, από την άμαξα βγήκε μια χοντρή, βλοσυρή γριά γυναίκα με ένα σφιχτό μαύρο ταφταδένιο φόρεμα, ενώ στη θέση του στέμματος φορούσε μια κακόγουστη δαντελένια σκούφια. Τη συνόδευε μια εξίσου σκυθρωπή κυρία επί των τιμών. Υποβασταζόμενη από ένα μπαστούνι, η γριά γυναίκα προχώρησε κουτσαίνοντας ως τα κάτω σκαλοπάτια όπου τη χαιρέτησαν ο λόρδος και η λαίδη Ένις, οι καλεσμένοι και οι υπηρέτες.

Η Ρόζι ήταν αγανακτισμένη. *Όλη αυτή η κινητοποίηση γι' αυτή τη γριά γκίόσα;* σκέφτηκε. Λες και ήταν ο ίδιος

ο Πάπας. Θυμήθηκε την Μπρίντι να λέει στη μαμά τους πως ολόκληρο το μέρος βρισκόταν σε αναβρασμό ενόψει της επίσκεψης και πως τα πάντα έπρεπε να είναι καθαρά και γυαλισμένα και οι στολές των υπηρετών άσπιλες σαν ράσα καλογριών. Δεν τα καταλάβαινε καθόλου όλα αυτά. Τότε σκέφτηκε τις τέσσερις πένες που της είχε τάξει η Μπρίντι για τη σημερινή δουλειά και χαμογέλασε πλατιά, ενώ λακκάκια χαράζονταν στα ροδαλά της μάγουλα. Τουλάχιστον αυτό θα την αποζημίωνε για την απογοήτευσή της.

Ήταν Ιούνιος του 1900. Η βασίλισσα Βικτόρια πραγματοποιούσε μια από τις σπάνιες επισκέψεις της στην Ιρλανδία και είχε συμφωνήσει να συμπεριλάβει στην περιοδεία της και μια στάση στο Ένισμορ, όπως ήταν το επίσημο όνομα του Μεγάλου Σπιτιού. Ωστόσο, θα έμενε μόνο για το μεσημεριανό. Η Ρόζι μέτρησε τουλάχιστον έξι φαγητά, όλα τους σε διαφορετικά πιάτα, που είχαν στηθεί στην τραπεζαρία με μια μέθοδο που οι υπηρέτες αποκαλούσαν «τεμπέλη σερβιτόρο». Πώς θα μπορούσε κανείς να φάει όλο αυτό το φαγητό στην καθισιά του; Τέτοια ποσότητα η οικογένειά της θα την είχε φυλάξει για να φάνε έναν ολόκληρο μήνα. Μόλις η βασίλισσα αποχώρησε στις τρεις η ώρα, η μαγείρισσα κατέρρευσε σε μια καρέκλα και έσκυψε να τρίψει τα πονεμένα πόδια της.

«Λοιπόν, η Μεγαλειότητά της δεν μπορεί να πει πως την αφήσαμε να φύγει νηστική», αναστέναξε. «Απ' ό,τι είπαν οι λακέδες, καταβρόχθισε μέχρι και την τελευταία μπουκιά».

Ο Άντονι Ουόλς, που έφερε τον βαρύτιμο τίτλο του «Επικεφαλής Συντήρησης» αλλά που στην πραγματικότητα ήταν ένας πολυτεχνίτης με μικρό ανάστημα και απροσδιόριστη ηλικία, χαχάνισε.

«Και πολύ καλά έκανε», είπε. «Δεν σκοτίζεται για τη σιλουέτα της σαν μερικές μερικές σε αυτό το σπίτι!»

Η Σάντι Κάναβαν, μία από τις υπηρέτριες, έσπρωξε τις χαλκοκόκκινες μπούκλες της κάτω από τη σκούφια της και σήκωσε την ποδιά της για να σφουγγίσει τον ιδρώτα από το μέτωπό της.

«Σιγά τη γαλαζοαίματη!» είπε. «Αυτή η γριά γκιάσα δεν είχε καθόλου τρόπους. Έπρεπε να βλέπατε με τι τρόπο περιδρόμιαζε το φαγητό. Λένε πως ο χοντρός της γιος, ο Μπέρτι, είναι εξίσου άξεστος».

Αφού η Ρόζι κουβάλησε έξω και τον τελευταίο κουβά με φλούδια από πατάτες και τον άδειασε στο χοιροστάσιο, επέστρεψε στην κουζίνα και κοίταξε ολόγυρα. Απ' όταν άρχισε να καταλαβαίνει, ήξερε ότι μια μέρα θα έπρεπε να πάει να δουλέψει στο Μεγάλο Σπίτι, όπως ακριβώς και η αδελφή της η Μπρίντι είχε κάνει λίγα χρόνια πριν. Ήταν η μοίρα των περισσότερων κοριτσιών της ιρλανδικής επαρχίας να μπαίνουν στην υπηρεσία της πλησιέστερης έπαυλης και λογάριαζε τον εαυτό της πολύ τυχερό για την ευκαιρία αυτή. Κάπως σαν να έμπαινε σε ένα μοναστήρι ή να κέρδιζε μια σπάνια υποτροφία, οι πιθανότητες ήταν ελάχιστες. Η μαμά της Ρόζι είχε εργαστεί στο Ένισμορ προτού παντρευτεί, και πριν από εκείνη και η *δική της* η μαμά επίσης. Ένα κύμα ναυτίας την κατέκλυσε και έκανε να πιάσει ένα σκαμνί. Παραδέχτηκε πως το μοναστήρι θα ήταν καλύτερη επιλογή για μια μέρα σαν και τη σημερινή.

«Μπορείς να φύγεις τώρα», είπε η μαγείρισσα. «Δεν έχει νόημα να στοργγυλοκάθεσαι εκεί».

Η Ρόζι πήδηξε από το σκαμνί και ήταν έτοιμη να τρέξει έξω από την κουζίνα μόλις θυμήθηκε τις τέσσερις πένες που η Μπρίντι τής είχε υποσχεθεί για τη δουλειά της εκείνη τη μέρα. Νόμιζε πως η Μπρίντι θα κατέβαινε στην κουζίνα να την πληρώσει, αλλά δεν είχε κανένα σημάδι της.

Κοίταξε τη μεγαλόσωμη γυναίκα που την αγριοκοιτούσε και στραβοκατάπιε.

«Ε, αν έχετε την καλοσύνη, κυρία Ο'Λίρι, η αδελφή μου η Μπρίντι είπε πως θα έπαιρνα τέσσερις πένες για τη δουλειά μου, παρακαλώ, κυρά μου».

Πισωπάτησε και περίμενε την έκρηξη που σίγουρα θα ακολουθούσε.

Ο Άντονι Ουόλς και η Σάντι Κάναβαν ξέσπασαν σε γέλια, αλλά το ροδαλό πρόσωπο της μαγείρισσας έγινε κατακόκκινο.

«Πείτε μου πού ακούσατε τέτοιο θράσος;» βρυχήθηκε. «Δίνε του τώρα προτού σου ξεριζώσω τ' αφτιά. Αυτά θα τα κανονίσεις με την Μπρίντι».

Φυσικά, τώρα που είχε ξεπεράσει τα όρια, η Ρόζι έτρεξε έξω από την κουζίνα. Ο αέρας ήταν δροσερός και φρέσκος. Πήρε κάμποσες βαθιές αναπνοές και αποφάσισε να ακολουθήσει τον μακρύ δρόμο του γυρισμού από το μονοπάτι δίπλα στη λίμνη. Η λίμνη Κον ήταν η μεγαλύτερη λίμνη της κομητείας Μάγιο και βρισκόταν στην άκρη του κτήματος των Ένις. Όταν ήταν πολύ μικρή, ο παππούς της την πήγαινε για ψάρεμα με μια μικρή ξύλινη βάρκα με κουπιά που λεγόταν κάραχ. Τώρα βέβαια είχε πεθάνει, και ο μπαμπάς της, ένας κολίγας στη δούλεψη του λόρδου Ένις, είχε ελάχιστο χρόνο για τέτοιες εξορμήσεις. Στάθηκε στην άκρη της λίμνης και κοίταξε πάνω από τα ασάλευτα γαλάζια της νερά το όρος Νέφιν, που υψωνόταν μουντό μπλαβί στη μακρινή όχθη, χαμένη στις σκέψεις της.

Μια ανεπαίσθητη κίνηση πίσω της την έκανε να γυρίσει. Λίγα μέτρα μακριά της βρισκόταν ένα κορίτσι στην ηλικία της. Είχε μακριά ξανθά μαλλιά δεμένα με μια γαλάζια κορδέλα που ταίριαζε με το όμορφο φουστάνι της. Καθώς η Ρόζι

την κοίταζε, είδε πως το κορίτσι έκλαιγε. Έτρεξε προς το μέρος της.

«Τι σου συμβαίνει;» είπε.

«Το караβάκι μου», κλαψούρισε το κορίτσι. «Μου γλί-στηρησε το κορδόνι και έφυγε μακριά, και τώρα δεν μπορώ να το φτάσω».

Έδειξε προς το σημείο όπου ένα μικρό αντικείμενο έπλεε κοντά στην όχθη.

«Ακολουθήσέ το, λοιπόν», είπε η Ρόζι. «Βέβαια, μπορώ να το δω από εδώ».

«Φοβάμαι το νερό», ψιθύρισε το κορίτσι.

Η Ρόζι την κοίταζε με έκπληξη. Δεν είχε γνωρίσει ποτέ κάποιον που να φοβάται το νερό. Εκείνη και τ' αδέρφια της κολυμπούσαν στα ρυάκια της περιοχής δίχως σκέψη.

«Δεν σου έμαθε ποτέ κανείς να κολυμπάς;»

«Ω, τι να κάνω;» έκλαψε το κορίτσι. «Ήταν δώρο γενε-θλίων από τη βασίλισσα. Ω, η μαμά θα θυμώσει πολύ».

«Μα, για όνομα του Θεού», είπε η Ρόζι, μιμούμενη την αγαπημένη έκφραση της μαμάς της.

Έβγαλε σβέλτα το φουστάνι και τα μποτάκια της και, μένοντας μόνο με το μισοφόρι της, βούτηξε στο νερό και έκανε μερικές απλωτές. Έπιασε το караβάκι και κολύμπησε πάλι προς την όχθη.

«Ορίστε», είπε δίνοντάς το στο κορίτσι.

Εκείνη κοίταξε τη Ρόζι με μάτια διάπλατα.

«Πώς σε λένε;»

«Ρόζι Κιλίν. Εσένα;»

«Βικτόρια Μπελ. Μου έδωσαν το όνομα της βασίλισσας. Αυτό μου το χάρισε για τα γενέθλιά μου, που είναι σήμερα».

«Πόσων χρονών είσαι;» ρώτησε η Ρόζι.

«Επτά».

«Εγώ είμαι οκτώ».

Η Ρόζι περιεργάστηκε το караβάκι που κρατούσε το κορίτσι. Ήταν βαμμένο μπλε και άσπρο, και ήταν πιστό αντίγραφο ενός υπερωκεάνιου, το είδος του παιχνιδιού που μόνο ένα πλούσιο παιδί μπορούσε να έχει. Η Ρόζι συνειδητοποίησε πως το κορίτσι ανήκε στο Μεγάλο Σπίτι.

Στάθηκαν κι οι δυο τους για μια στιγμή, αιχμάλωτες η μία στο βλέμμα της άλλης. Στο τέλος, η Ρόζι έσπασε τη σιωπή.

«Πρέπει να φύγω τώρα», είπε, και μαζεύοντας το φουστάνι και τα μποτάκια της το 'βαλε στα πόδια πάνω στο πράσινο γρασίδι, πήρε το στριφογυριστό μονοπάτι, βγήκε από την πύλη του κτήματος και επέστρεψε στην ασφάλεια του αγροκτήματός της.

Η Βικτόρια Μπελ είδε τη Ρόζι Κιλίν να εξαφανίζεται πέρα μακριά. Έσφιξε πάνω της το караβάκι, αγνοώντας τον λεκέ από λάσπη που άφησε πάνω στο φουστάνι της. Αναρωτήθηκε για μια στιγμή αν το κορίτσι εκείνο ήταν μια νεράιδα σαν αυτές στα βιβλία με τα παραμύθια της, αλλά ήλπιζε να ήταν αληθινή. Η Βικτόρια είχε γνωρίσει πολύ λίγα κορίτσια συνομήλικά της και η Ρόζι Κιλίν δεν έμοιαζε με κανένα από αυτά. Αμφέβαλε αν έμοιαζε με οποιοδήποτε άλλο κορίτσι σ' ολόκληρο τον κόσμο. Ποιο άλλο θα έβγαζε τα ρούχα του χωρίς να νοιαστεί και θα βοντούσε έτσι ατρόμητα μες στη λίμνη; Η Βικτόρια ήταν καταγοητευμένη. Εκείνη τη στιγμή αποφάσισε πως η Ρόζι έπρεπε να γίνει φίλη της.

«Σε παρακαλώ, μπαμπά. Σε παρακαλώ!» ικέτευσε τον πατέρα της την επόμενη μέρα καθώς περπατούσε μαζί του στον κήπο. «Γιατί να μην μπορεί να γίνει φίλη μου; Δεν έχω κανέναν να παίζω. Είμαι τόσο μόνη».